

Straffelovrådet anfører endvidere, at det taler imod en egentlig straffebestemmelse, der kriminaliserer torturhandlinger, at torturhandlinger som anført i pkt. 3.1.2 ovenfor allerede er strafbare efter de gældende regler i straffeloven, idet »dobbeltkriminalisering«
bør undgås.

Straffelovrådet har endelig anført, at det vil kunne være vanskeligt at indordne en egentlig straffebestemmelse, der kriminaliserer torturhandlinger, i den systematik, som straffeloven bygger på. En sådan bestemmelse vil således bl.a. kunne medføre unødige afgrænsningsproblemer i lyset af, at de omfattede handlinger allerede er strafbare efter andre bestemmelser i straffeloven.

3.2.3. Straffelovrådet finder, at der på den anførte baggrund kan anføres flere hensyn, som taler for at indføre en bestemmelse om torturhandlinger i straffeloven – herunder hensynet til at markere, at tortur er en meget alvorlig forbrydelse, til at understøtte den internationale indsats mod tortur og til at synliggøre mulige tilfælde af tortur. Efter Straffelovrådets opfattelse er der en række andre hensyn, der taler stærkt imod at indføre en egentlig straffebestemmelse, der kriminaliserer torturhandlinger – herunder bl.a., at torturhandlinger allerede er strafbare efter straffeloven, og at det strafbare område bør være angivet præcist i en straffebestemmelse. Endvidere må det som ovenfor nævnt lægges til grund, at folkeretten ikke stiller krav om en sådan bestemmelse.

3.2.4. Efter Straffelovrådets opfattelse kan de nævnte hensyn, der taler for at indsætte en bestemmelse om torturhandlinger i straffeloven, tilgodeses på en måde, som ikke giver anledning til de samme problemer og betænkeligheder som en egentlig straffebestemmelse, der særligt kriminaliserer tortur.

Straffelovrådet peger således på, at en strafudmålingsbestemmelse i straffeloven for torturhandlinger i givet fald vil indebære, at torturhandlinger fortsat skal straffes efter de relevante generelle straffebestemmelser samtidig med, at torturhandlinger vil være omfattet af en særlig bestemmelse, som regulerer strafudmålingen for den pågældende handling. En sådan strafudmålingsbestemmelse for torturhandlinger vil efter Straffelovrådets opfattelse indebære, at den konkrete torturforbrydelse karakteriseres bedre i loven, idet den pågældende gerningsmand vil blive straffet efter straffelovens relevante straffebestemmelser, mens straffen vil skulle udmåles i medfør af den særlige strafudmålingsbestemmelse om tortur. Det vil dermed komme til at stå mere klart, hvori torturen nærmere består.

Straffelovrådet anfører endvidere, at en strafudmålingsbestemmelse ikke vil medføre de samme afgrænsningsvanskeligheder i forhold til straffelovens øvrige bestemmelser som en egentlig straffebestemmelse om torturhandlinger.

Desuden indebærer legalitetskravet ikke lige så høje krav til graden af præcision, når der ikke er tale om bestemmelser, der fastlægger det strafbare område, men om bestemmelser om, at visse forhold skal tillægges betydning i skærpene retning ved strafudmålingen. Endvidere vil de ovenfor omtalte forskelle i afgrænsningen og anvendelsen af torturbegrebet i de forskellige folkeretlige instrumenter ikke medføre samme vanskeligheder, hvis der alene skal udformes en strafudmålingsbestemmelse, idet hjemmelen til at straffe de pågældende handlinger i så fald fortsat vil være de relevante gældende straffebestemmelser i straffeloven, der som anført i pkt. 3.1.2 omfatter alle torturhandlinger.

Straffelovrådet anfører endvidere, at hvis der indsættes en strafudmålingsbestemmelse om tortur i straffeloven, vil det stemme med, at Torturkonventionen ikke fastlægger, hvilken straf der skal udmåles for torturhandlinger, men derimod giver den enkelte stat mulighed for at sætte straffen for konkrete torturhandlinger i relation til det gældende strafniveau for den pågældende handling.

Endelig vil en strafudmålingsbestemmelse efter Straffelovrådets opfattelse være mindst lige så velegnet som en egentlig straffebestemmelse til at markere, at tortur er en meget alvorlig forbrydelse, og en strafudmålingsbestemmelse vil lige så godt kunne sikre, at det bliver lettere at kategorisere relevante overtrædelser af straffeloven som torturhandlinger og dermed også, at det bliver lettere at registrere torturhandlinger.

Sammenfattende kan Straffelovrådet på denne baggrund gå ind for, at der indsættes en strafudmålingsbestemmelse for torturhandlinger i straffeloven.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 58-67.

3.2.5. Straffelovrådet har overvejet, om en sådan strafudmålingsbestemmelse for torturhandlinger bør udformes som en strafforhøjelses- eller strafskærpelsesbestemmelse. En strafforhøjelsesbestemmelse går ud på, at straffen kan forhøjes ud over den strafferamme, der i øvrigt gælder for den pågældende forbrydelse, mens en strafskærpelsesbestemmelse går ud på, at der skal udmåles en skærpet straf inden for den pågældende forbrydelses strafferamme.

Straffelovrådet peger på, at torturhandlinger i overvejende grad vil falde ind under bestemmelser i straffeloven, der vil kunne udløse strenge straffe, jf. pkt. 2.2.1 ovenfor. Hvis handlingen f.eks. har karakter af